

Jaskyňa Osudu

diel štvrtý

V tmavom a nebezpečnom podzemní by sa niekto mohol veľmi ľahko stratit', avšak Eli si vryla do pamäte presnú trasu k Jaskyni Osudu. Rog sa držal tesne za ňou. Cestu im ožaroval poletujúci chumáč svetla, ktorý žiaril podobne ako olejová lampa a tak videli aspoň na pár krokov pred seba.

Nachádzali sa v nižších neprebádaných poschodiach, kam si netrúfal zísť ani tej najväčší odvážlivec. Tu a tam sa v šedej jaskynnej stene objavili dávno zabudnuté múry domov prepadnutých pod zemou.

Postupovali čoraz hlbšie a hlbšie. Vzduch ostal zatuchnutý. Kráčali chodbami tak dlho, až si Rogén začínal myslieť, že chodia do bludného kruhu.

Odrazu zazneli z tmy rýchle kroky.

„Počula si?“ spýtal sa naliehavo Rog. Nervózne sa obzeral hore a dole.

„Pst,“ umlčala ho Eli. Ani sa nepohla. Bola pripravená vrhnúť nôž.

Zase tie kroky. Vzdľávali sa.

„Čo to bolo?“

„Neviem.“

„Ideme ďalej?“

„Čo iné nám ostáva,“ odvetila Eli a opatrne sa vybrala vpred jeden opatrný krok za druhým.

Stúpila na čosi mäkké. Pozrela sa teda pod nohy. Obyčajne bola zem v jaskyni tvrdá, ale teraz pod sebou mala hlinu. „To je zvláštne,“ zhodnotila. Zohla sa a rukou ju rozhrnula. Pod tenkou vrstvou objavila drevené dosky. Zdvihla zrak, pozrela na Rogéna a chcela ho varovať, no bolo neskoro.

Padacie dvere sa otvorili a obaja zleteli kamsi do úplnej tmy.

Rog nevedel kde mu hlava stojí. Všade len čiernota. Cítil však, že sa rúti dole akýmsi tunelom ako na šmýkačke. Márne tápal rukami v tme. Nemal sa čoho chytiť. Stonal, dychčal a snažil sa akokoľvek zastaviť pád, ale nebolo mu to nič platné. Zachvátila ho panika a strach.

Tvrdo dopadol. Pozviechal sa na všetky štyri. Vtedy vedľa neho spadla Eli ako slamená bábka.

Uvedomil si, že ich pád stlmila kopa handier. Srdce mu udieralo mocne ako nikdy v živote. Pomaly vstal a rozhlíadal sa okolo.

„Hej, Eli,“ oslovil ju Rogén. „Pozri na toto.“ Podal jej ruku a pomohol jej vstať.

Všade trčali zo zeme zelené žiarivé krištáľové stalagmity, ktorých svetlo sa odrážalo od vlhkých stien jaskynnej sály. Z diery v stope ktorou zleteli dole vyletelo malé svetielko a presunulo sa k nim.

„Č...čo?“ mrmlal Eli. „Kde to sme?“

Niečo za nimi šuchlo. Pristála na nich hrubá sieť.

Rogén sa podvedome snažil vyslobodiť. Rozhadzoval rukami, no nič mu to nepomohlo. Sieť sa utiahla a to ho prinútilo kľaknúť si na kolená. Boli chytení ako dve ryby.

To k nim pristúpili dve zvláštne stvorenia. Jedným slovom by sa dali popísať ako človeko-jašteri. Mali zelenú šupinatú kožu, držanie tela ako človek, no hlava pripomínala skôr jaštericu. Tiež mali oči ako plaz. Oblečení boli len v starých hnedých handrách. Jeden držal v rukách kopiju a druhý lano, ktorým sťahoval sieť. Ich dlhé prsty s ostrými pazúrami vyzerali nebezpečne. Nemo hľadeli na svoju korisť a vyplazovali pri tom rozdvojené jazyky presne ako jašterica keď chytá muchy.

„Šlovekovia,“ povedal jeden jašteričí muž. Pri rozprávaní šušlal a zjavne mal problém vysloviť slová normálne. „Šo tu robíš šlovek?“

„Ha?“ čudoval sa Rog. Pozeral na nich ako na prízraky. Boli to skutočne absurdné, priam až morbidne stvorenia.

„Šo tu robíš?“ opýtal sa jašter a namieril na neho hrot kopije.

„Ja.. čo? Čo tu robím?“ koktal Rog.

Eli kľáčiaca na kolenách sa pridala: „Kto ste?“

„Feľa sa pýtať šlovek,“ riekol jaštero-muž. „Ty byť ste v našom domofe. Šo tu robíte, šlovekovia?“

„Hľadáme... niečo.“

„Šo niečo?“

„No,“ zaváhala Eli. „Jaskyňu Osudu.“

„Toto byť jaskyňa.“

„Osudu?“

„To neviem šo je,“ odpovedal jašter a pozrel sa na svojho kumpána. „Ty vieš?“

Ten len nesúhlasne zakýval hlavou.

„Ako ty objaviť nás? Šo mi povedať ty na to?“

Eli sa pozrela na Roga. „Veď niečo povedz,“ vyzvala ho.

Ten bol ako posadnutý. Nemohol z tých ľudo-jašterov spustiť zrak. „Čo ste? Máte mená?“

„My byť troglodi,“ povedal s hrdosťou. „Ja sa volať Mlok a toto,“ ukázal na druhého jaštera, „toto sa volať Plazo, ale on nehovoriť dobre. On mlšať.“

„Ja som Rogén a toto je Eli,“ predstavil ich. „Sme priatelia a prichádzame v mieri. Pustíte nás prosím?“

„Hm,“ zamyslel sa jašter Mlok. „Vy neublížiť?“

„Nie, nie,“ hovoril Rog. „Na moju česť.“

„My pustiť vás, ale keď niečo, ja teba sabiť a prepichnúť. Môže byť?“

„Dohoda.“

„Pustiť ich ty,“ vyzval Mlok svojho kumpána.

Ten uvoľnil lano a sieť konečne povolila.

Rogén a Eli ostali voľní.

„Šo byť toto?“ spýtal sa Mlok a ukázal na malé poletujúce svetlo.

„To je... Svetlo.“

„Nebespešné?“

„Nie,“ odpovedal Rog a odložil ho do kapsy. Teraz ho potrebovať nebude, veď tu bolo dosť zeleného svetla zo žiarivých krištálov. „Všetko je v poriadku. Nikto z nás nie je nebezpečný.“

„Huh,“ čudoval sa Mlok a mykol plecami. „Teras šo?“

Druhý jašter Plazo čosi zasyčal.

Mlok mu odpovedal rovnakým čudesným syčaním. Chvíľu spolu viedli bizarnú komunikáciu.

„My vás sobrať do mesta,“ prehovoril napokon Mlok. „Ale o nič nepokúšať. My dávať pozor, je tak Plazo?“

Druhý jaštero-muž prikývol.

„Teraz vy sa pohnúť. Tadiaľ. Rovno.“

A tak sa vybrali jaskyňou ďalej. Zelené žiarivé stalagmity jej dodávali priam magický nádych. Na niektorých miestach vyrastali zo skál veľké huby.

Dvaja troglodi si neustále čosi medzi sebou syčali, ich reč sa nedala vôbec zachytiť. Všetky zvuky zneli jednoducho ako ššš. Hlavne že oni dvaja si rozumeli.

Dostali sa k malému potôčiku širokému na jeden skok. Voda v ňom žblnkala. Hravo ho preskočili a vošli do užšej chodby.

Vyšli na opačnom konci a rázom sa ocitli v podzemnom meste. Všade stáli kamenné domy, chatrče, stany a samozrejme veľa troglodov. Syčanie sa ozývalo z každej strany ako spolu jaštero-ludia komunikovali.

„Kde to sme?“ opýtal sa Rogén s úžasom.

Mlok mu odpovedal: „Toto byť Li...“ robilo mu problém ten názov vysloviť. „Li-sar-dia.“

„Lizardia?“

„Áno, áno,“ prikyvoval Mlok. „Lisardia. Naše mesto. Teraz vás sobrať do palása. Tam byť kráľ.“

„Priamo za kráľom?“ prekvapil sa Rogén.

„Náš kráľ múdry byť. Povedať šo s fami. On povedať ši priateľ, alebo nebespešný.“

„No... dobre,“ odvetil Rog. Ved' čo iné im aj ostávalo.

Eli sa netvárila nadšene. Ľadová kocka sa zakrádala do jej mysle. „Pekné mesto,“ povedala napokon nedbalo a bez záujmu.

Rogén si všimol jej neprítomný výraz v tvári, ale nepovedal nič.

„Naše mesto naj-kr...“ Mlok sa snažil hovoriť plynulo, ale nešlo mu to: „Naj-kra-jššš... Pekné byť.“

Plazo, druhý jašter, zasyčal: „Ššš.“

Mlok mu rovnako odpovedal. Potom prehovoril ľudskou rečou: „Plazo nás opustiť. Teraz vy len s ja... So mnou byť.“

Troglod Plazo sa od nich odpojil. Stále niesol v rukách svoju sieť.

„Teraz ísť ďalej. Dobre?“

„Dobre,“ súhlasil Rog.

Eli si utrápene povzdychla.

Rogén sa k nej nahol: „Všetko v poriadku?“

Ona len mykla plecami.

„Šo vy hovoriť? Byť problém?“ spýtal sa ich Mlok.

„Žiadny problém,“ odpovedal mu Rog. „Môžeme ísť.“

„No konečne. Pod' ísť sa mnou.“

Presúvali sa jašterím mestom Lizardia. Troglodi vyzerali jeden ako druhý. Niektorí si zvedavo prezerali dvoch ľudských návštevníkov. Sem tam čosi zasyčali na Mloka a ten zasyčal naspäť. Nezдалo sa, že by miestni troglodi boli agresívni, alebo nebezpeční. Venovali sa svojim veciam. Na sebe mali obyčajné otrhané handry, ktoré sotva zakrývali ich prirodzenie.

Niektorí žili v stanoch, iní zase v krivých kamenných domcoch. Taktiež tu bolo poriadne vlhko, takmer ako počas sychravého jesenného dňa po daždi. Z vysokánskeho stropu jaskyne padali kvapky vody do kaluží medzi domami a na hladine vytvárali pravidelné kruhy. Jedna padla aj Rogovi za krk. Ten sa nemohol zbaviť dojmu, že toto mestečko vyzeralo, s'ä by ho postavili nešikovní opilci.

Predrali sa mestom a dostali sa pred malý palác nahnutý na jednu stranu, div že ešte držal pokope. Pred vstupom stála socha trogloda s korunou na hlave a samozrejme nikde neboli žiadne

dvere.

„My teras dnu ísť,“ prehovoril Mlok a ukázal na otvor v stene. „Nech sa páši.“

Palác vnútri teda vôbec nepôsobil prepychovo. Bola to len veľká šedá a pustá sála s trónom v strede. Vysoké a krivé piliere prerastené hubami podopierali deravý strop z ktorého kvapkala voda. Všade boli mláky. Z podlahy vytŕčali menšie kryštálické stalagmity žiariace zeleným svetlom. Jaštero-ludia teda neboli najlepši stavitelia.

Spoza trónu vyšiel troglod v starom a otrhanom kráľovskom rúchu so zlatou korunou na hlave. V ruke držal akúsi bakoľu, čo malo byť asi žezlo. Bol o hlavu vyšší ako Mlok, ale inak medzi nimi nebol na prvý pohľad takmer žiadny rozdiel.

„Ššš,“ zasyčal Mlok a uklonil sa.

Rog a Eli stáli ako prikovaní a čakali čo sa bude diať.

„Ja som kráľ Troglodov!“ prehlásil jašter s korunou na hlave ako stál pred svojim trónom. Jeho hlas bol prekvapivo ľudský a mal len ľahký prízvuk. „Kto ste vy?“ spýtal sa ako si dvoch ľudí prezeral jašterími očami.

Mlok sa ich pokúsil predstaviť: „To sú... Huh, toto je... Nevedieť ja. Vy sa pomenovať sami. No tak.“

„Ja som Rogén.“

„Eli,“ predstavila sa skromne hnedovlasá žena.

„Ja som kráľ Troglodov,“ spustil jašter. „Kráľ Lizardie, vládca podzemia, majster bojovník, múdry panovník a vladár.“ Potom sa pozrel na Mloka. „Zabudol som na niečo?“

„Prins,“ odpovedal mu.

„Áno. Som tiež princ.“

„A feliteľ,“ doplnil ešte Mlok.

„Tak je. Som hlavný veliteľ našej mocnej armády.“

Rogén teda žiadnych vojakov nikde nevidel a preto ho tento titul mierne prekvapil. Zvedavosť ho ovládla a spýtal sa: „Kde je tá armáda?“

„Ha! Predsa Mlok a Plazo!“

„Ehm, až dvaja vojaci?“

„Až dvaja!“ vyhlásil kráľ, akoby to bola nejaká veľká vec.

Rogén len uznateľivo prikývol aj keď mu to prišlo smiešne.

„Volám sa Kót,“ pokračoval v predstavovaní kráľ. „Prvým menom Yako.“

„Yako Kót?“ zopakoval Rogén.

„Ty si kokot?“

„Eh, čo?“

Kráľ bol mierne zmätený. „Veď ty si povedal že ja kokot.“

„Povedal som Yako Kót.“

„Prečo si nadávaš? Ja nerozumiem. Mlok, ty tomu rozumieš?“

„Ja feru nie, ja nerozumiem.“

Eli došla trpezlivosť a nenápadne kopla Roga do nohy: „Prestaň s tým.“

Kráľ troglodov Yako buchol palicou o zem. „Dost! Necháme hlúposti.“ Prižmúril oči a uprene sa pozrel na ľudskú dvojicu. Čo bolo znepokojivé, že sa dokázal jedným okom pozerat' inde ako druhým. „Čo tu chcete? Prečo ste sem prišli?“

„No...“ pokúsil sa prehovoriť Rog.

Eli mu skočila do reči. „Hľadáme Jaskyňu Osudu,“ povedala naliehavo, akoby to už chcela mať za sebou. V mysli videla mapu aj popis ako sa do jaskyne dostať, ale okolnosti sa zmenili. Snád' keby sa neprepadli cez podlahu, možno by jaskyňu našli. Takto vôbec nemala ani tušenia kde sú a ani ako sa dostať naspať na pôvodnú trasu.

„Jaskyňa Osudu,“ zopakoval kráľ zamyslene. „Čo to má byť?“

„Ja neviem,“ priznala Eli.

„A on vie?“ pokynul palicou na Roga.

„Ani ja neviem.“

„Kto vie? Mlok, ty vieš čo je Jaskyňa Osudu?“

„Nefiem,“ odpovedal mu.

„Preto,“ hovoril ďalej kráľ, „som ja najmúdrejší. Lebo ja viem.“

„Kde ju teda nájdeme?“ pýtala sa Eli. „Dovediete nás tam?“ Musela na nich tlačiť, lebo cítila v hlave tú prekliatu ľadovú kocku, akoby sa jej snažila prihovoriť. Že by boli konečne blízko?

„Ha!“ prehlásil kráľ Yako. „Nebude to zadarmo.“

„Dobre,“ reagovalas Eli. „Čo teda chceš?“

„Stal som sa kráľom,“ dal sa do reči troglod s korunou na hlave, „lebo som zbieral vedomosti a preto som najmúdrejší. Chcem nejakú vedomosť, ktorú neviem. A že toho viem veľa. Takmer všetko. Mám totižto cez osemsto rokov.“

Rogén sa neveriacky zamračil. „Kol'ko?“

„Osemsto,“ zopakoval kráľ. „My troglodi žijeme dlho. To ja som naučil hovoriť tuto Mloka vašou rečou. Je tak?“

Mlok prikývol. „Naušil ma on.“

„Takže,“ hovoril so zvedavosťou Rog, „toto mesto tu je už ako dlho?“

„Dvetisíc sedemsto rokov a štyridsaťosem dní presne.“

„Fíha.“

„Teraz vy. Povedzte mi vedomosť, ktorú neviem a ja vám prezradím, kde je Jaskyňa Osudu.“

Eli začala ako prvá: „Hore nad mestom je ďalšie mesto.“

„Viem,“ odvetil stroho kráľ.

„V podzemí žijú Červené Tíene,“ skúšala ďalej.

„Viem.“

„Eh...“ premýšľala čo povedať.

„Poznám aj všetky čísla!“ chválil sa kráľ Yako. „Všetky.“

Rogen sa chytil slova: „Naozaj? Všetky?“

„Tak je.“

„Vieš koľko je milión?“

„Viem.“

„Hm. A vieš koľko je po kokot?“

Kráľ premýšľal. „No... Možno viem. Koľko to je?“

„Skoro až po pás.“

„Ha!“ skríkol a buchol palicou o zem. „To som nevedel. Ty si vedel, Mlok?“

„Nefedel som.“

„Dobre, dobre, dobre. Zase som múdrejší. To je dobrá vedomosť. Tak ja vám poviem, kde je Jaskyňa Osudu.“

Eli a Rog nastražili uši.

„Je to tam nebezpečné,“ vysvetľoval kráľ. „Mocná mágia ovláda to miesto. Sú tam zvláštne tvory, ktoré sú k tomu miestu pripútané. Strážia ho. My troglodi tam nechodíme.“

„Je to ďaleko?“

Kráľ sa pozrel na Mloka. „Ššš. Ššššššš...“

„Ššš,“ odpovedal mu druhý jaštero-muž.

Takto si chvíľu niečo rozprávali, ak sa to vôbec dalo nazvať rozpravou. Čosi aj gestikulovali rukami. Vyzeralo to na komplikovanú a vášnivú debatu.

Potom však kráľ prehodil do ľudskej reči: „Mlok vás tam zoberie.“

„Soberiem. Poďte sa mnou šlovekovia.“

„Ďakujeme,“ riekla Eli.

Troglod Mlok sa uklonil svojmu kráľovi. Potom dvoch ľudí zobral von z paláca. Viedol ich podzemným mestom nevedno kam.

Mlok ich priviedol do malého kamenného domu. Vlastne to boli len štyri steny a deravá strecha. Vnútri ležali naukladané truhlice, stojany na zbrane a nejaké sudy.

„Kde to sme?“ spýtal sa Rog.

„Naša sbrojnisa,“ odpovedal Mlok. „Mat' sbrane tu.“

„Zbrojnica? Či čo?“

„Hej, sbrojnisa.“

„Aha, dobre. A čo tu?“

„Tam,“ Mlok ukázal na truhlice poukladané popri stene. „Vybrať sbraň.“

„Mám si vybrať zbraň?“ opýtal sa Rog.

„Áno. Aj dievša si vybrať sbraň.“

Eli prstom poklepala po rukováti dýky, ktorú mala za opaskom: „Ja mám. Nepotrebujem.“

Rogén sa rozhlíadol po miestnosti. Videl pár hrdzavých mečov v stojanoch. V rohu opreté kopije vyzerali, že sa čochvíľa rozpadnú. Prešiel teda k jednej truhlici, na ktorú ukázal pred chvíľou Mlok. Keď ju otvoril zavŕzgala ako staré dvere na stodole.

Dnu ležal meč v pošve. Na prvý pohľad sa zdal byť v dobrom stave. Krásna rukoväť bola ozdobená modrým zařírom.

Opatrne zbraň vybral a pomaly vytasil lesklú čepeľ.

Potážkal meč a mierne ním zakýval: „Nie som teda expert,“ dal sa do reči. „Ale zdá sa byť dobre vyvážený.“ Potom si prezrel rukovať. Krásny modrý zařír priam žiaril. Samotná čepeľ bola aj napriek slabému svetlu lesklá a zdala sa byť poriadne ostrá.

„Dobrá foľba,“ zhodnotil Mlok. „Feľmi dobrá. Toto byť super meš.“

Eli sa k nemu postavila. „Toto je majstrovský kus,“ zhodnotila. „Pozri sa na tú čepeľ a krásne ostré hrany. Kanálik tu v strede nemá ani jednu chybu. Aha, pozri. Vystri pred seba ukazováč a daj sem ten meč.“

Rog jej odovzdal zbraň a vystrel ukazováč. Eli mu meč položila vodorovne na vystretý prst plochou stranou tak, že miesto kde sa čepeľ dotýkala ukazováka bolo asi jeden a pol palca od rukoväte.

Meč bol perfektne vyvážený a bolo ľahké ho takto balansovať. „Vidíš? Dokonalé.“

„Čo to znamená?“ spýtal sa Rog a zobral meč zase pevne do ruky.

„Že ho vyrobil majster zbrojár,“ vysvetlila Eli. „A očividne pre nejakého šľachtica. Podľa mňa má hodnotu ako celý dom v centre mesta.“

„Eh, čože? To fakt?“ prekvapil sa Rog.

„Podľa mňa áno,“ odpovedala mu a otočila sa na Mloka. „Odkiaľ to máte?“

„Nefiem,“ odpovedal jej jaštero-muž. „Furt to tu byť. Dlho.“

„A to mu ho dáš len tak?“

„Áno,“ dal sa do reči Mlok. „Kráľ povedať, že on vybrať sbraň. Keď vybrať tento meš, tak byť fšetko v poriadku.“

„Prosím? Akože tento meč?“ vyzvedala od neho Eli.

„Posri sa koľko tu byť šss... sbraní. On vybrať ten správny.“

Rogén zasunul meč to pošvy, ktorú držal v ruke. „Čo tým chceš povedať? Čo myslíš tým, že správny meč?“

„Lebo to byť,“ dramaticky sa odmlčal a hodil na oboch krátky pohľad. „Meš Osudu.“

„Meč Osudu?“ zopakoval Rog. „Toto je akože Meč Osudu?“

„Áno,“ prikývol Mlok. „Byť legenda, že jedného dňa prísť šlovekovia šo hľadať Jaskyňu Osudu. Šlovekovia sú správni, keď si vybrať Meš Osudu.“

Rogén hodil na Eli nechápavý pohľad. „Ty tomu rozumieš?“ spýtal sa jej.

Eli mu odpovedala: „Ja nerozumiem už ničomu. Ale asi si nejaký vyvolený, alebo čo. Hej, Mlok. Ako pokračuje tá legenda?“

„Šlovekovia nám pomôcť snižiť Jaskyňu Osudu. Mágia nám robiť problém. My nevedieť dnu ísť, ale šlovekovia môcť dnu.“

„My?“ spýtala sa Eli. „My dokážeme ísť dnu?“

Mlok mykol plecami. „Možno? Ja nepoznať selú legendu.“

„Tak preto ťa poslal kráľ s nami,“ premýšľala nahlas Eli.

„Ja nevedieť nič,“ odpovedal jašter. „Môcť ísť? My snižiť jaskyňu, dobre?“

Eli sa otočila na Roga: „Vieš ty vôbec narábať s mečom?“

„Ehm, ja... No keď som bol malý, tak som sa čosi naučil.“

„Ach, len si neublíž.“

„My ísť,“ náhlil ich Mlok. „Pod' šlovekovia. Ísť sa mnou. Pod'.“

Kým prešli cez mesto Lizardia, Rog prišiel na to ako si pošvu s mečom pripnúť na opasok. Teraz si pripadal ako veľký bojovník. Pri chôdzi držal v dlani rukoväť a snažil sa spomenúť ako s mečom narábať. Učil ho to ešte ako malého chlapca jeho strýko, ktorý slúžil v domobrane, ale tiež to nebol veľký šermiar. Rog vlastne nemal meč v ruke snád' aj pätnásť rokov.

Vrátili sa k malému potoku, ktorý predtým prešli aby sa dostali do mesta. Mlok ich viedol proti prúdu. Museli skočiť do vody, ktorá im bola tak po kolená.

V studenej vode oziabali prsty v mokrých topánkach.

Z tmy prichádzalo dunenie a hneď bolo jasné prečo. Objavil sa pred nimi vysoký vodopád a

zdalo sa, že tu cesta končí.

„Teraz čo?“ spýtal sa Rog a otriasol sa od chladu.

„Ty ísť,“ povedal Mlok, ktorý stál vedľa neho.

„Kam? Ved' tu nič nie je.“

„Ty ísť do vody.“

„Cez vodopád?“

„Áno.“

„Uf,“ povzdychol si Rog. Že by na druhej strane bola skrytá chodba? No bude sa musieť prekonať a vojsť pod studenú vodu. Načiahol pred seba ruky a strčil ich pod vodopád. Vykročil vpred a tápal pred sebou. Ostal celý mokrý. Urobil ďalší krok vpred.

Zletel do tmy. Padal priamo dole ako keď padá jablko zo stromu. Od prekvapenia nedokázal ani kričať.

Šplech! Voda sa rozprskla na všetky strany.

Rog sa zhlboka nadýchol a vyskočil na nohy. Do očí mu stekala kvapky, ale všimol si, že je v malom jazierku. Voda mu bola po pas. Zelená žiara zo stalagmitov osvetľovala tento jaskynný priestor.

Šplech! Odrazu vedľa neho dopadla Eli.

„Pff,“ vyprskla z úst vodu odhrnula si mokré vlasy z očí. Rýchlo sa vyteperila z jazierka na breh. Bola zmoknutá ako myš. „Tfuj, tfuj,“ odpľula si. „Do riti tam,“ hrešila. „Celá som mokrá.“

Napokon priletelo aj svetielko, akoby sa nič nedialo. Ostalo sa vznášať okolo Rogéna.

„Dokedy tam chceš stáť?“ spýtala sa ho Eli. „Či ti je dobre v tej studenej vode?“

„Ha? Čo? Jaj. No ved' idem.“

Sotva urobil prvý krok a dopadol vedľa neho Mlok a to s úplnou ladnosťou.

Obaja vyšli z jazierka na pevnú zem.

„No pozri sa na toto,“ sťažoval sa Rog. V topánkach mu žblnkala voda a mokrá halena sa mu lepila na hrudník. „Mohol si nám povedať, že spadneme do vody.“

„Prešo? Ty sa nepýtať.“

„No tak to ti teda ďakujem,“ odfrkol Rog.

Eli sa tiež netvárila nadšene, ba naopak, priam zúrila. „Dúfam, že už žiadne prekvapenia.“

„Uš my skoro tam byť,“ prehlásil Mlok. „My pokračovať, dobre?“

Prešli spleťou chodieb a Mlok ich náhle zastavil. Potom opatrne nazrel spoza rohu. „Posrite. Tam byť jaskyňa.“

Eli a Rog vystrčili hlavy.

Otvorila sa pred nimi rozľahlá podzemná sieň s vysokým stropom. Na jej konci boli priamo v skale kamenné dvere s rôznymi ornamentami a pred vstupom dva masívne obelisky vysoké ako samotná jaskyňa.

Najhoršie však bolo, že sa všade pohybovali akísi netvori. Vyzerali takmer ako mŕtvoly, ktoré niekto po týždni vylovil z vody. Pokrčenú pokožku mali bielu ako stena. Ich oči čierne ako uhlie v sebe nemali ani štipku života. Bezcieľne chodili hore dole.

„Čo to je?“ spýtal sa Rog. Bolo ich tam snád' dvadsať.

Mlok mu odpovedal: „To byť Ghúl.“

„Ghúl? Čo to je?“

„Nevedieť,“ odpovedal mu Mlok. „To byť nejaké prekliate niečo. Šlovekovia možno?“

Eli kľáčala na zemi a nazerala spoza rohu. Cudzia prítomnosť v jej hlave kričala čoraz hlasnejšie. Chcela to mať za sebou stoj čo stoj. Zdalo sa jej, že stráca kontrolu sama nad sebou. „A tam tie dvere na druhom konci to je Jaskyňa Osudu?“ spýtala sa zahľadená pred seba.

„Áno. To byť ono. Tak povedať kráľ.“

„Teraz čo?“

„My musieť zabiť Ghúlov,“ riekol mužo-jašter. „Ja potom nevedieť, šo ďalej.“

„Sú nebezpeční?“ zisťovala ďalej Eli.

„Nevedieť.“

„Ehm, ako to?“

„My tu nechodiť. My mať šss... Sákas.“

„Čo? Zákaz?“

„Hej, hej. Sákas.“

„Dobre a čo navrhuješ?“

Mlok vybehol vpred ako zmyslov zbavený. „Boj!“

„Eh,“ prekvapila sa Eli a pozrela na Rogéna. „Ideme?“

„Ja.. ja neviem...“

Sotva stihol odpovedať a Eli sa tiež rozbehla vpred. Vlastne to ani nebolo jej rozhodnutie. Čosi ju prinútilo utekať vpred.

Vyblednutí ghúlovia si ich všimli. Chvíľu na nich hľadeli prázdnyimi čiernymi očami a potom zaútočili. Chrčali akoby ich niekto dusil. Vydávali zo seba odpudivé a hrôzostrašné zvuky.

Mlok sa pohyboval neskutočne rýchlo a ladne. Zvierať svoju kopiju. Prepichol jedného ghúla. Ten spadol na zem. Potom priskočil k druhému. Bol ohybný ako had a rýchly ako šelma. Kým však prepichol toho druhého, prvý už zase stál na nohách.

Eli vrhala svoje verné nože na všetky strany, až svišťali vzduchom. Lenže tí netvori zniesli

veľa. Jednému z hrude trčali hneď tri rukoväte a on sa stále hýbal, akoby sa nič nedialo. Z rán mu tiekla hustá čierna tekutina. Toto bude problém. Ghúl na ňu zaútočil. Našťastie bola rýchla a stihla sa mu uhnúť. Smrdel horšie ako zhnitá mŕtvola. Vrazila mu do sánky päťou, až čosi prasklo. Jedna rana za druhou priamo do hlavy a konečne spadol k zemi, len aby zase vstal. Sánka mu po toľkých úderoch voľne visela a z krivých úst tiekla čierna hustá krv, ale napriek tomu nie a nie zdochnúť. Vytiahla mu z hrude jeden nôž a začala ho zúrivo bodat'. Konečne spadol na chladnú zem. Stále sa však hýbal.

„Čo sú nesmrteľní?“ hundrala Eli.

Rogén sa pridal a hneď sa na neho rozbehli traja ghúlovia. Zachvátil ho strach. Nevedel čo robiť. Celkom podvedome vytasil meč a držal ho v roztrasených rukách.

Hnusné vyblednuté mŕtvolky ostali stát'. Zľakli sa. Váhali, chrčali a prešľapovali na mieste.

Hneď mu došlo, čo sa deje. „Boja sa ma!“ kričal Rogén. „Pozrite!“

Jašter Mlok využil šancu. Rýchlosťou blesku všetkých troch prepichol kopijou. Prekvapivo ostali ležať na zemi.

„Ras, dva... Tri?“ povedal spokojne. „Ty namieriť meš na ostatných! Ich to oslabiť! Ten meš ich oslabiť!“ kričal naliehavo.

Rogén vběhol rovno medzi ghúlov. Točil sa s mečom v ruke a netvori pred ním ustupovali. „Sa bojíte čo? Podťte si po mňa.“

Odpoveďou mu bolo smrteľné chrčanie. Cerili na neho žlté zuby.

Mlok ich začal masakrovať. Eli sa k nemu pridala.

Rog neváhal a k jednému priskočil. Vrazil mu hrot meča do brucha. Ghúl zakričal v agónii a spadol do kaluže čiernej tekutiny, ktorá z neho vytekala.

Konečne ich dokázali zabiť. Zdalo sa, že ten meč z nich vysáva silu.

Eli jedného bodla do hrude v mieste, kde si myslela, že má srdce a to rovno dvakrát. Zabralo to. Mlok a Rog spolupracovali. Na ktorého ukázal mečom, toho jašter zabil kopijou.

Meč Osudu ich zachránil. Netrvalo dlho a ghúlovia ležali nehybne na zemi.

„Uf,“ povzdychol si Rog a prezeral si vyblednuté mŕtvolky.

Eli lapala po dychu „Ja... Ja som niečo také nikdy nevidela.“ Vytiahla svoju dýku z jednej mŕtvolky. Bola špinavá od čiernej lepkavej krvi. „Fúj.“ Radšej ju odhodila preč. Tá hnusná tekutina pripomínala hustotou živicu zo stromu.

„Sdochli,“ povedal spokojne Mlok. „Ten meš fungovať.“

Rogén si vytasený meč prezeral, akoby to bolo niečo nadprirodzené. Všimol si, že Modrý zafír v rukoväti slabučko žiari. „Pozrite sa. Vidíte to svetlo? Čo to znamená?“

„Musíme...“ spustila Eli a otriasla sa, lebo jej po chrbte prebehol mráz. „Bff. Musíme ísť k tým dverám. Rýchlo.“

Prešli teda k masívnym kamenným dverám. Zdobili ich rôzne cudzie symboly. Na mieste, kde väčšinou býva zámok, bola len holá diera.

Rogén si všimol, že zafír v rukováti žiaril čoraz jasnejšie. „Čo teraz?“ Meč mu v rukách vibroval, až ho z toho svrbeli dlane. „Niečo sa deje. Ten meč... Chveje sa.“

Eli ukázala na dieru vo dverách. „Skús ho tam strčiť.“

Rogén k nim teda pristúpil. Pomaly zasunul čepeľ meča do diery.

Nič sa nestalo.

„Nefunguje to,“ zhodnotil a vytiahol čepeľ.

Mlok si zatiaľ prezeral rôzne symboly. „Ja tomu nerozumieť. Nevedieť čo robiť.“

„Počkať!“ vykrikla Eli ako dostala nápad. Otvorila koženú brašnu a vytiahla z nej ľadovú kocku.

Meč v Rogénových rukách sa chvel ešte viac. Mal problém ho vôbec udržať. Zafír priam pulzoval. „Čo mám robiť?“ spýtal sa.

„Neviem,“ odvetila Eli. „Skús... čo ja viem.“ hodila kocku na zem. „Skús sa jej dotknúť mečom.“ Vyslovila túto vetu celkom bez svojho vedomia, akoby za ňu niekto rozprával.

Rog na ľadovú kocku nasmeroval hrot meča. Čepeľ sa dotkla ľadu.

Kocka sa roztrieštila na tisíc kusov, ktoré sa rozleteli na všetky strany.

Meč sa prestal chvieť.

„Teraz ho tam vopchaj,“ ukázala Eli na dvere.

„Dobre,“ odvetil Rogén. Znovu zasunul čepeľ do diery.

Čosi zacvaklo. Spustil sa nejaký mechanizmus. Celá sieň sa otriasla. Zo stropu spadlo niekoľko úlomkov.

Dvere sa s lomozom otvorili. Rog vytiahol svoj meč.

Odhalili tak malú miestnosť nie väčšiu ako jedáleň v dedinskom dome. Nič zvláštne dnu nebolo.

Mlok začal ustupovať. „Ja dnu neisť. Ja ostať vonku.“

Eli a Rog si vymenili pohľady. Spoločne vykročili vpred.

Vošli dnu. Vzduch sa poriadne ochladil. Z úst im vychádzala para ako počas mrazivého dňa. Mokrú oblečenie začínalo primrzáť. Stenu zdobili rovnaké modré zafíry ako v rúčke meča. Vyžarovalo z nich magické modré svetlo a zvláštna energia.

Jaskyňa sa zatriasla. Dvere za nimi sa začali zatvárať.

Rog chcel vybehnúť von, ale Eli ho chytila za ruku. „Nie,“ povedala. „Ostaneme tu.“

Mlok poskakoval na druhej strane dverí “Šo to?” čudoval sa. Potom im na poslednú chvíľu zakýval cez úzku škáru. „Dofidenia, priatelia. Dáfať si pozor!“

Čosi hlasno zacvaklo. Dvere sa nenávratne zatvorili. Boli tu lapení ako v pasci.

Priamo pred nimi sa začala zhmotňovať nejaká postava. Snehové vločky poletovali vzduchom.

Zjavil sa muž v zahalený v tmavo modrom rúchu a s hlbokou kapucňou na hlave. Bolo však vidieť jeho hustú bradu. Kožu mal ľadovo modrú. Sálal z neho chlad.

„Ách, konečne,“ prehovoril tajomný muž. „Konečne slobodný.“

Eli cítila, že ju opustila cudzia prítomnosť. Jej myseľ bola zase jasná. Od úľavy si vydýchla.

Rogén sa otriasol od zimy, ale nezmohol sa ani na slovo. Stále zvieral meč.

„Ďakujem vám,“ pokračoval muž. „Som ľadový mág a dlžím vám vysvetlenie. Volám sa Klementín Modrý.“

Eli a Rog si vymenili pohľady neschopný reakcie.

„Bol som tu uväznený celé stáročia,“ vysvetľoval ľadový mág. „Ja som vytvoril Jaskyňu Osudu a taktiež troglodov. Meč Osudu a kocka ľadu slúžia ako kľúč. Je to pokročilý stupeň mágie. Nebudem vás nudiť detailami.“

Rogén mal otázky na jazyku: „Prečo si neušiel, keď si ju vytvoril?“

„Chytil ma Červený Mág. Použil môj vlastný vynález proti mne.“

„Ha!“ vyhrkla Eli a štuchla do Rogéna. „Hovorila som ti, že Červený Mág existuje.“

„Veď dobre, dobre.“

Ľadový mág Klementín Modrý pokračoval: „Zavrel ma tu a prekliat. On vytvoril ghúlov tam vonku. Sú to bývalí členovia Červených Tieňov navždy nesmrteľní a prekliati. Jedine meč osudu ich dokáže oslabiť. Všetko je spojené osudom a táto jaskyňa je napojená na samotné jeho vlákna, ktoré sú vpletené do siete života.“

„Prečo my?“ Eli vyslovila otázku. „Ako si sa dostal do Brlohu, keď si tu chytený?“ Veľmi dobre si spomínala na to ako im pred pár dňami dal kocku ľadu v hostinci.

„Zistil som ako sa odtiaľto na malý moment premiestniť v podobe môjho astrálneho tela z ľadu a chladu. Ale skutočne len na krátky moment a len párkrát. Osud to zariadil takto. Čakal som stáročia kým sa vlákna osudu spoja a ukážu cestu. Samotný osud vám pomáhal. Tak to bolo určené.“

Rogén sa snažil pospájať súvislosti. „Takže... ale, no počkať. Nerozumiem tomu. Akože ja a Eli sme boli vybratí osudom? Prečo ťa neoslobodili troglodi keď si ich stvoril?“

„Osud si vybral vás. To je pravda. A troglodi? To je čaro osudu. Boli to moji pomocníci. Stvoril som ich ja. Len ten, koho vlákna sú vpletené do pavučiny osudu dokáže otvoriť jaskyňu.“

„Aha, aha,“ prikyvoval Rog. Potom sa pozrel na Eli. „Ty tomu rozumieš?“

„Možno,“ odvetila. „Čo ja viem?“

Ľadový mág rozprával ďalej: „Vaše osudy sú nenávratne zmenené. Musím vás varovať. Vlákna vašich osudov lietajú voľne. Môže sa stať čokoľvek.“

„No tak to je výborné,“ riekla sucho Eli. „Teraz čo? A kde je naša odmena?“

„Sľúbil som vám odmenu a dostanete ju,“ odpovedal mág. „Otvorím portál, ktorý vás odvedie tam, kam určí osud. Na opačnom konci bude vaša odmena. Vedzte, že ja nedokážem určiť, kam vás odvedie.“ Zdvihol pred seba ruku zahalenú v dlhom rukáve čosi nakreslil do vzduchu.

Modré zafire v stenách začali vyžarovať pulzujúce svetlo.

V jaskyni sa otvoril tajomný magický portál, ktorý viedol nevedno kam.

„Vojdite,“ vyzval ich mág. „Rýchlo.“

Všetko sa začalo otriasať. Steny popraskali. Na zem padali úlomky. Bolo ťažké udržať sa na nohách.

„A čo tento meč?“ spýtal sa Rog.

„Je tvoj,“ odvetil mág.

Eli svojho spoločníka ťahala za ruku. „No pod!“ naliehala a len čo dopovedala, padol hneď vedľa nej kus skaly a takmer jej rozdrvil nohu. „Hýb sa!“

Spoločne vošli do portálu.

Obklopila ich nepriehľadná tma, ale aspoň cítili pevnú zem pod nohami. Nebolo vidieť ani na špičku nosa.

Eli len tápala rukami pred sebou a bála sa spraviť čo i len krok. „Kde to sme?“

„Počkaj,“ odvetil Rog a na druhý pokus zasunul meč do puzdra. Potom otvoril svoju kapsu a hneď z nej vyletel malý lietajúci zhluk svetla.

Nemohli uveriť vlastným oči. Všade sa leskli kopy zlatých trblietavých mincí. Popri stenách ležali naukladané truhlice. Že by toto bola nejaká pokladnica?

Eli sa rozžiarili oči. Neváhala a hneď začala naberať celé hrste mincí. Pchala ich do kapsy za opaskom, do vreciek a všade kde sa dalo.

Rog si tiež naplnil koženú brašnu. Potom prešiel k truhliciam a jednu otvoril. Skoro onemel.

„Na toto sa musíš pozrieť.“

„Čo to je?“ priskočila k nemu.

Samé drahokamy, prívesky, zlaté retiazky a náramky. Neskutočné bohatstvo.

„Toto je moje,“ hovorila Eli ako si dávala na krk jeden náhrdelník za druhým. Na zápästia si zase navliekla retiazky a náramky.

„Nechaj niečo aj mne,“ sťažoval sa Rog. Práve vytiahol krásny náhrdelník vykladaný drahokamami.

„Ten je môj,“ vytrhla mu ho z rúk Eli. „Nevidíš, že to je ženský šperk? Ty si zober henten. Aha. Tento hrubý je pre teba.“

Boli ovešaní zlatom, až pri každom pohybe cinkali.

„Ako vyzerám?“ spýtala sa Eli. Na krku mala asi šesť náhrdelníkov a celé predlaktia zakryté náramkami. „Hodia sa mi?“

„Málo zlata,“ zhodnotil Rog. „Ešte tento si zober.“ Ako jej podával ďalší šperk, dvere do pokladnice sa otvorili.

Obaja sa obzreli.

Vo dverách stál starý šedivý muž vo vyblednutom červenom rúchu. Bol to správca Červených Tieňov Azan Futyn. „Vy? Čo tu do pekla...“

„Chytaj!“ zakričala Eli a šmarila do neho za hrst' mincí.

Z ničoho nič sa v strede pokladnice objavil modrý portál. Eli a Rog presne vedeli čo robiť. Skočili do neho bez náznaku zaváhania.

Ocitli sa v Mokrej štvrti pred hostincom Brloh. Okolité tma prezradila, že je hlboká noc. Spolu s nimi prešlo portálom aj malé poletujúce svetlo, ktoré sa teraz vznášalo okolo Rogéna.

Celý ovešaný zlatom pôsobili ako päť na oko. Ešteže okolo nebolo ani nohy.

Rog chcel svoje svetielko rýchlo odložiť do kapsy, ale bola plná mincí a tak si ho strčil pod halenu, no aj tak cez ňu presvitla žiara.

Eli ho štuchla. „Tam do uličky. Pohni sa.“

Zašli teda do tmavej ulice. Tu mali aspoň ako také súkromie.

„Čo budeme robiť?“ spýtal sa Rogén.

„Musíme utiecť z mesta,“ povedala Eli. „Okradli sme Červené Tiene. A čo je horšie, poznajú naše tváre. Vedia, že som zabila toho vyšetrovateľa. Majú na nás špinu. Ale hlavne majú dôvod nás zabiť.“

„Kam pôjdeme?“

Mykla plecami. „Čo ja viem? Hlavne preč. A to hneď.“

„Ale...“

„Hneď teraz. Čochvíľa nás chytia. Rozumieš tomu? A nechcem vedieť čo s nami bude, keď sa Červený Mág dozvie, že sme oslobodili toho ľadového muža.“

„Dobre, dobre,“ súhlasil Rog. „Utečieme spolu?“

„Tak máme väčšiu šancu, či nie?“

„Podľa mňa áno.“

„Ako prejdeme cez mesto k hlavnej bráne? A ešte takto ovešaní,“ hovoril Rog. „Cez podsvetie tiež neprejdeme. Tam sú všade tiene.“

„Poznám cestu,“ povedala Eli. „Schovajme si šperky pod veci. Niekde niečo nájdeme, alebo ukradneme.“

„Ideme?“

Spolu sa predierali tmavými ulicami mesta. Vyhýbali sa ľuďom a akýmkoľvek osvetleným miestam. Po ceste sa im podarilo nájsť pri jednom dome staré špinavé vrece. Naplnili ho šperkami a mincami. Rog si konečne mohol odložiť svoje magické svetielko, ktoré ho doteraz štekľilo pod halenou, do koženej kapsy.

Podarilo sa im nenápadne prísť až k hlavnej bráne aj s lupom. Keď ju prešli, spadlo im z pliec obrovské bremeno. Cítili uvoľnenie. Bez zastavenia pokračovali ďalej. Na cestu im svietil striebřitý mesiac. Spreádzala ich obloha posiatá hviezdami.

Išli bok po boku. Pred pár dňami boli len chudobní obyvatelia mesta a teraz mali vrece plné lupu. Stali sa z nich boháči, ale tiež ich hľadal najnebezpečnejší vraždený cech široko ďaleko.

Eli a Rog kráčali spoločne za svojim novým osudom.